

Arrest

nr. 319 709 van 9 januari 2025
in de zaak X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 januari 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 december 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 8 januari 2024 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 16 december 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 24 december 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 30 mei 2023, in functie van zijn Belgische vader, M.E.B., een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 4 december 2023 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.05.2023 werd ingediend door:

Naam: [E.B.]

Voornaam: [M.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 30.05.2023 voor de derde maal gezinshereniging aan in functie van zijn vader [E.B.M.] [...], Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Artikel 40ter van dezelfde wet stelt ook dat bij een aanvraag gezinshereniging 'de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° "beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdttwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.'

Ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden rekeninguittreksels (Belfius) op naam van de referentiepersoon voorgelegd waaruit volgende inkomsten blijken:

- * pensioen*
- * huurpremie*
- * storting van wege derden (zijn kinderen)*

Met betrekking tot de voorgelegde betalingen vanwege de Federale Pensioendienst dient opgemerkt te worden dat louter uit de voorgelegde rekeninguittreksels niet blijkt welk type pensioen de referentiepersoon ontvangt (rustpensioen als werknemer, overlevingspensioen, inkomen[s]garantie voor ouderen). Een inkomen[s]garantie voor ouderen of IGO wordt beschouwd als een aanvullend bijstandsstelsel, en dit type pensioen wordt dan ook niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Uit de voorgelegde stukken kan niet opgemaakt worden of het pensioenbedrag van de referentiepersoon al dan niet (deels) is samengesteld uit een IGO-bedrag.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Met betrekking tot de voorgelegde huurpremie dient opgemerkt te worden dat deze toelage specifiek wordt uitgekeerd om tussen te komen in de betaling van de huurlasten van de referentiepersoon, en dus bezwaarlijk kan aangewend worden om betrokkene ten laste te nemen; deze bedragen worden dan ook niet in overweging genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Met betrekking tot de voorgelegde steun die de referentiepersoon ontvangt van derden dient opgemerkt te worden dat met deze bestaansmiddelen geen rekening kan gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 (zie arrest Grondwettelijk Hof nr. 149/2019 van 24 oktober 2019).

De behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen niet aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 40ter voldoet, wel dat er niet kan vastgesteld worden of er aan de voorwaarden is voldaan.

Behoudens bewijs van het tegendeel kan er op basis van de voorliggende gegevens niet afdoende besloten worden dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om zowel voor zichzelf als betrokkene in zijn levensonderhoud te voorzien.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Gelet op het voorgaande, blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de bestaansmiddelenvoorwaarde overeenkomstig artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen zonder dat aan bovenvermelde inhoudelijke bezwaren is verholpen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40bis iuncto 40ter, 42 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

"1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurs-handelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering

duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

Verzoeker heeft een aanvraag tot gezinshereniging ingediend in functie van zijn Belgische vader. Het betreft een aanvraag cf. artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° cf. artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die heb begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Vervolgens bepaalt artikel 40ter, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet als volgt:

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2022 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

[...]

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. [...]

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.”

Artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt tot slot:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van de aanvraag zoals bepaald in §4, tweede lid erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier. Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, §4, tweede lid en 40ter, §2, tweede lid, 1° niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdelingen en door elke Belgische overheid. [...]”

6.

Verzoeker heeft op afdoende wijze bewezen dat de referentiepersoon aan deze voorwaarden voldoet.

Zo legde hij de volgende bewijsstukken voor:

- Bewijzen pensioenontvangsten + maandelijkse financiële steun door kinderen (stuk 3)

Verzoeker toont hiermee aan dat de referentiepersoon, maandelijkse (en dus stabiele), toereikende inkomsten ontvangt.

Enerzijds ontvangt hij zo'n 1.300 euro aan pensioeninkomsten. Verwerende partij neemt dit niet in aanmerking omdat niet zou blijken om welk type pensioen het gaat.

Verwerende partij had dit kunnen opvragen bij verzoeker, doch verzaakte hieraan en wijst de aanvraag zonder meer af.

Alleszins ontvangt de referentiepersoon daarnaast ook elke maand financiële steun vanwege zijn 3 andere kinderen [T.], [A.] en [Y.]. Het gaat ELKE maand om 1.900 euro (1x 700 en 2x 600). Deze stortingen gebeurden elke maand op dezelfde dag, waardoor het duidelijk gaat om doorlopende opdrachten, die blijf geven van regelmatige, stabiele inkomsten.

De RvSt oordeelde reeds in de volgende zin, wat betreft stortingen door derden als bewijs van regelmatige en toereikende bestaansmiddelen (RvSt 20 oktober 2022, arrest nr. 254.820):

“10. Verzoeker heeft voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet aangevoerd dat in hoofde van de referentiepersoon rekening moest worden gehouden met de inkomsten van verzoekers broer, maar wel dat rekening moest worden gehouden met de maandelijkse steun ten bedrage van 500 euro die de referentiepersoon ontvangt van verzoekers broer.

De verwijzing in het bestreden arrest naar 's Raads arrest nr. 240.164 van 12 december 2017 is niet dienend, alleen al omdat dit arrest betrekking heeft op de vraag of de inkomsten van de partner van een referentiepersoon al dan niet in rekening kunnen worden gebracht als bestaansmiddelen waarover een

referentiepersoon kan beschikken, terwijl verzoeker zich in huidige zaak beroept op inkomsten die de referentiepersoon zelf op regelmatige en stabiele wijze zou ontvangen van een familielid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag na te gaan of in de aanvankelijke bestreden beslissing op wettelijke wijze werd geoordeeld of de aangevoerde door de referentiepersoon maandelijks ontvangen stortingen van 500 euro al dan niet als stabiele en regelmatige bestaansmiddelen kunnen worden beschouwd, hetgeen tot de beoordeling van de zaak zelf behoort, doch hij vermag niet zonder schending van artikel 40ter juncto 42 van de vreemdelingenwet deze bedragen uit te sluiten, enkel omdat ze afkomstig zijn van de broer van de referentiepersoon die geen deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Het stabiele en regelmatige karakter van de bestaansmiddelen dient immers te worden beoordeeld in hoofde van de referentiepersoon, die ze ontvangt."

In totaal ontvangt de referentiepersoon dus maandelijks een vast bedrag van zo'n 3.200 euro! Dit is ruim voldoende!

Daar deze financiële ondersteuning maandelijks gebeurt, kan dit wel degelijk beschouwd worden als stabiel en regelmatig. De referentiepersoon beschikt dus ook over deze inkomsten.

Daar de referentiepersoon maandelijks met een vast bedrag via een vaste en doorlopende domiciliëring wordt gesteund door zijn andere kinderen, betreffen dit wel degelijk stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. Financiële steun door familie valt niet onder de categorieën van inkomsten waar overeenkomstig artikel 40ter Vreemdelingenwet geen rekening dient mee te worden gehouden (zoals bv. leefloon).

7.

Ondergeschikt:

Zelfs indien men de pensioeninkomsten – onterecht ! – in zijn geheel niet in aanmerking zou nemen, gaat het nog om een maandelijks bedrag van 1.900 euro, daar waar het leefloon voor de categorie van de referentiepersoon (met gezinslast) thans zo'n 1.700 euro bedraagt!

Indien men 120% hiervan neemt komt men aan een bedrag van 2048 euro.

In dat geval had verwerende partij dus een behoefteanalyse conform artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, hetgeen in casu totaal niet gebeurde.

Uit de door verzoeker bijgebrachte stukken blijkt evenwel het volgende:

- De referentiepersoon ontvangt een huurpremie en dient maandelijks dus geen groot bedrag aan huur te betalen;
- De referentiepersoon is niet gekend bij het OCMW en heeft dus geen nood aan maatschappelijke ondersteuning; (stuk 7)
- De referentiepersoon heeft verzoeker in het verleden financieel gesteund in het land van herkomst (geldverzendingen); (stuk 6) .
- De referentiepersoon (en diens gezin) is verzekerd voor medische zorgen in België. De kosten op dit vlak worden met andere woorden gedekt; (stuk 5)
- De referentiepersoon betreft een gepensioneerde man van bijna 70 jaar en heeft geen schulden, noch andere grote kosten!

Dit alles toont aan dat de referentiepersoon enerzijds voldoende bestaansmiddelen heeft voor zichzelf en zijn gezin om niet ten laste te vallen van het Belgische sociale zekerheidsstelsel; en anderzijds dat hij daarenboven zelfs in de mogelijkheid was om verzoeker financieel te ondersteunen in diens land van herkomst!

8.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft zich aldus niet gebaseerd op alle stukken en elementen in het dossier en komt hierdoor tot een manifest onjuiste motivering.

Uit de bijgebrachte stukken blijkt immers zeer duidelijk dat de referentiepersoon wel degelijk over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt om ervoor te zorgen dat noch hij, noch verzoeker ten laste vallen van de Belgische openbare overheden.

Al zijn inkomsten dienden hiertoe in aanmerkingen te worden genomen; minstens diende verwerende partij een behoefteanalyse diende uit te voeren op grond van artikel 42, §1 Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse blijkt evenwel dat het maandelijkse inkomen van de referentiepersoon én voldoende is om maandelijks rond te komen én voldoende is om daarnaast verzoeker financieel te kunnen ondersteunen.

Het kan dan ook niet ernstig betwist worden dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon minstens stabiel, toereikend en regelmatig zijn in de zin van de Vreemdelingenwet.

Door op dergelijke wijze te oordelen heeft verwerende partij aldus het redelijkheids- en zorgvuldigheids-beginsel geschonden.

Het redelijkheidsbeginsel enerzijds wordt geschonden doordat verwerende partij haar beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel anderzijds wordt geschonden doordat verwerende partij haar beslissing niet heel gestoeld op een correcte én volledige feitenbevinding. Zij diende de gegevens én de stukken correct te bestuderen en te beoordelen, daar het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, en te baseren op alle dienstige gegevens en stukken in het dossier (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Gelet op het bovenstaande, mag het duidelijk zijn dat verzoeker op afdoende wijze heeft bewezen dat hij voldoet aan de voorwaarden tot gezinshereniging op grond van artikel 40ter Vreemdelingenwet en dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon voldoende toereikend zijn."

2.2. Verweerder repliceert als volgt:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- Artikel 62 van de Vreemdelingenwet;*
- Het zorgvuldigheids-, het redelijkheids-, het rechtzekerheids-, het vertrouwens- en het materieel motiveringsbeginsel;*
- Artikel 40ter j° artikel 40bis en artikel 42 van de Vreemdelingenwet*

Verzoekende partij acht voormelde bepalingen geschonden doordat zij wel degelijk zou hebben bewezen dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Tevens zou onterecht geen behoefteanalyse zijn gebeurd.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het tweede middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Verweerder merkt op dat de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger heeft ingediend, in haar hoedanigheid van meerderjarige zoon van een Belg, in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie aan de hand van de door de verzoekende partij voorgelegde stukken heeft beoordeeld of de Belgische referentiepersoon beantwoordt aan de gestelde bestaansmiddelenvereiste.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie kon echter niet anders dan vaststellen dat, rekening houdend met alle documenten die werden voorgelegd, niet wordt aangetoond dat de Belgische referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen. Bijgevolg moet worden vastgesteld dat verzoekende partij niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet teneinde een verblijfsrecht in België te verkrijgen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie motiveerde nopens de voorgelegde stavingstukken als volgt:

“Ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden rekeninguittreksels (Belfius) op naam van de referentiepersoon voorgelegd waaruit volgende inkomsten blijken:

** pensioen*

** huurpremie*

** storting van wege derden (zijn kinderen)*

Met betrekking tot de voorgelegde betalingen vanwege de Federale Pensioendienst dient opgemerkt te worden dat louter uit de voorgelegde rekeninguittreksels niet blijkt welk type pensioen de referentiepersoon ontvangt (rustpensioen als werknemer, overlevingspensioen, inkomen[s]garantie voor ouderen). Een inkomen[s]garantie voor ouderen of IGO wordt beschouwd als een aanvullend bijstandsstelsel, en dit type pensioen wordt dan ook niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Uit de voorgelegde stukken kan niet opgemaakt worden of het pensioenbedrag van de referentiepersoon al dan niet (deels) is samengesteld uit een IGO-bedrag.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Met betrekking tot de voorgelegde huurpremie dient opgemerkt te worden dat deze toelage specifiek wordt uitgekeerd om tussen te komen in de betaling van de huurlasten van de referentiepersoon, en dus bezwaarlijk kan aangewend worden om betrokkene ten laste te nemen; deze bedragen worden dan ook niet in overweging genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Met betrekking tot de voorgelegde steun die de referentiepersoon ontvangt van derden dient opgemerkt te worden dat met deze bestaansmiddelen geen rekening kan gehouden worden bij de beoordeling van de

stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 (zie arrest Grondwettelijk Hof nr. 149/2019 van 24 oktober 2019)."

Uit bovenstaande motivering blijkt aldus duidelijk dat nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de bestaansmiddelen waarvoor de Belgische referentiepersoon kan beschikken onvoldoende zijn, doch dat uit de voorgelegde stukken bij de aanvraag niet kan worden vastgesteld dat deze bestaansmiddelen ontoereikend zijn

Verzoekende partij beperkt zich vooreerst tot een beperkt betoog omtrent de bestaansmiddelen van de referentiepersoon en houdt voor dat hij "op afdoende wijze [heeft] bewezen dat de referentiepersoon aan deze voorwaarden voldoet".

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat de verweerder desbetreffend over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of het inkomen van de vader van verzoekende partij al dan niet kan volstaan om een bijkomend persoon ten laste te nemen en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dienaangaand slechts onderzoekt of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van de feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan de door verzoekende partij gevraagde beoordeling echter niet maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Daar waar verzoekende partij zich beperkt tot blote kritiek omtrent de motivering betreffende de pensioeninkomsten, laat verweerder gelden dat zij hiermee geen afbreuk doet aan de concrete motivering hieromtrent uit de bestreden beslissing. Immers slaagt verzoekende partij er evenmin in het inleidend verzoekschrift in om duiding te geven omtrent deze storting.

Terwijl de bewijslast bovendien bij verzoekende partij ligt.

Zie in die zin:

"2.12. Waar de verzoekende partij betoogt dat het aan de gemachtigde toekwam om bijkomende inlichtingen te vragen, zodat zij de kans kreeg om haar aanvraag verder aan te vullen met de vereiste documenten ter staving van de bestaansmiddelen van haar Belgische partner, en dit des te meer nu zij zelf veel informatie hieromtrent heeft aangebracht en zij haar aanvraag ook verder heeft geactualiseerd, kan zij niet worden gevolgd. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoekende partij aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen

(...)

Er dient op te worden gewezen dat het de verzoekende partij, in het kader van de hierboven vermelde op haar rustende wederzijdse zorgvuldigheidsplicht, toekomt om hieromtrent zelf stukken voor te leggen die een duidelijk zicht bieden over de effectief verworven inkomsten van de referentiepersoon. Het feit dat de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag om gezinshereniging wel degelijk uitgebreide informatie heeft bezorgd omtrent de bestaansmiddelen van de referentiepersoon en dat zij haar aanvraag zelfs heeft geactualiseerd met onder meer de raamovereenkomst, doet geen afbreuk aan het voormelde gebrek aan informatie en bewijsstukken omtrent bepaalde elementen, die noodzakelijk zijn om te kunnen vaststellen welk netto-inkomen de referentiepersoon in werkelijkheid maandelijks ontvangt. Zo werden geen facturen of enig ander bewijs aangeleverd van effectieve financiële transacties die aantonen dat de som van 1500 euro effectief maandelijks wordt betaald. Verder werden geen documenten voorgelegd omtrent de bijkomende lasten (belastingen, sociale bijdragen) die de Belgische referentiepersoon als zelfstandige moet betalen. Het

zorgvuldigheidsbeginsel houdt, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, niet in dat het bestuur er steeds toe is gehouden om informatie op te vragen wanneer blijkt dat de door haar ingediende stukken geen volledig zicht bieden op inkomenssituatie van de referentiepersoon, waardoor niet afdoende kan worden nagegaan of deze inkomsten beantwoorden aan de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekende partij alle nodige bewijzen dienaangaande heeft voorgelegd. Verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid was om de nodige stukken m.b.t. de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen voor te leggen.” (R.v.V. nr. 166.935 dd. 29.04.2016)”

Daar waar verzoekende partij nog voorhoudt dat de stortingen van derden getuigen van een doorlopende opdracht, laat verweerder gelden dat eenvoudig nazicht van de voorgelegde rekeninguittreksel leert dat de stortingen slechts in een beperkte periode zijn gebeurd en soms meermaals per maand.

Dit terwijl duidelijk blijkt uit de mededelingen bij de stortingen dat deze werden verricht in het kader van deze procedure, zodat er bezwaarlijk kan worden gesproken over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

Bovendien blijkt dat deze stortingen van de kinderen geenszins kunnen worden beschouwd als bestaansmiddelen waarover de Belgische referentiepersoon kan beschikken.

Daar waar verzoekende partij verwijst naar een arrest van de Raad van State, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geenszins zonder meer deze stortingen heeft uitgesloten “enkel omdat ze afkomstig van de broer van de referentiepersoon”, doch omdat ze niet kunnen worden beschouwd als stabiele en regelmatige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon.

Er kan bezwaarlijk worden gesproken van een stabiel en regelmatig karakter, gelet op bovenstaande overwegingen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft aldus in alle redelijkheid kunnen besluiten dat er uit de voorgelegde documenten en uit de voorliggende gegevens niet kan worden besloten dat er aan de voorwaarden is voldaan.

Verzoekende partij meent ondergeschikt dat in de bestreden beslissing verkeerdelijk werd geoordeeld dat een behoefteanalyse overbodig is.

Verweerder laat gelden dat deze kritiek van verzoekende partij berust op de volkomen onjuiste premisse dat in de bestreden beslissing zou zijn geoordeeld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn.

Dit terwijl in de bestreden beslissing als volgt wordt geoordeeld omtrent de behoefteanalyse:

“De behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen niet aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 40ter voldoet, wel dat er niet kan vastgesteld worden of er aan de voorwaarden is voldaan”

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft met andere woorden aldus niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zouden zijn, doch dat uit de voorliggende gegevens en de door verzoeker aangebrachte documenten niet kan worden onderzocht of de bestaansmiddelen volstaan nu op deugdelijke wijze werd gemotiveerd waarom zij niet in aanmerking kunnen worden genomen (zie ook supra).

Aangezien artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid”

Een behoefteanalyse dient aldus pas worden uitgevoerd wanneer wordt vastgesteld dat niet werd voldaan aan de voorwaarde van het toereikend karakter, quod certe non in casu. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie kon bijgevolg in alle redelijkheid vaststellen dat een behoefteanalyse overbodig was nu geen duidelijk beeld werd gegeven omtrent de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen.

Zoals hoger wordt aangegeven lijkt verzoekende partij het feit dat de bestaansmiddelen niet in aanmerking kunnen worden genomen te verwarren met de vaststelling dat niet is voldaan aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen.

Zie in die zin ook:

“De bestreden beslissing stelde aldus correct vast dat de verzoekende partij geen inkomsten van de referentiepersoon aanbracht die in aanmerking kunnen worden genomen als de vereiste van de bestaansmiddelen, voorzien in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet stelt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Uit deze bepaling blijkt dat de verwerende partij dient over te gaan tot het uitvoeren van een behoefteanalyse wanneer niet aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen is voldaan. Zoals hierboven werd vastgesteld, liggen geen bewijzen van bestaansmiddelen voor die overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in aanmerking kunnen worden genomen. Gelet op het ontbreken van enig bewijs hiervan, besloot de verwerende partij correct dat de behoefteanalyse in het kader van artikel 42 van de Vreemdelingenwet niet moest geschieden. Indien geen enkel bestaansmiddel in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt aangebracht, heeft de verwerende partij geen gegevens om een behoefteanalyse te doen. De schending van artikel 42 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.” (R.v.V. nr. 260 288 van 7 september 2021)

Het betoog van verzoekende partij omtrent het bedrag van de bestaansmiddelen gaat aldus uit van de verkeerde premisse dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zou hebben geoordeeld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn.

Het loutere feit dat verzoekende partij, onder verwijzing naar dezelfde stukken als de aanvraag, een andere mening is toegedaan, doet hieraan geen afbreuk.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.3. De Raad merkt op dat artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die in functie van een Belgische ascendent een recht op verblijf laat gelden, onder meer, dient aan te tonen dat deze ascendent beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaans-middelen.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker om aan te tonen dat zijn vader – de referentiepersoon die hij in België wenst te vervoegen – over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, onder meer, stortingsbewijzen heeft aangebracht waaruit blijkt dat deze maandelijks aanzienlijke geldbedragen ontvangt vanwege drie in België verblijvende kinderen.

Verweerder heeft in de bestreden beslissing, inzake de voorgelegde stortingsbewijzen, aangegeven dat geen rekening kan worden gehouden met de financiële steun die de referentiepersoon van derden (met name zijn kinderen) ontvangt, omdat “het [...] de Belgische onderdaan [is] die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 (zie arrest Grondwettelijk Hof nr. 149/2019 van 24 oktober 2019).”

Verzoeker wijst er terecht op dat de Raad van State reeds oordeelde dat stortingen die de referentie-persoon maandelijks ontvangt van een verwant, gelet op artikel 40ter iuncto artikel 42 van de Vreemdelingenwet, niet zomaar kunnen worden uitgesloten bij het beoordelen of deze referentiepersoon beschikt over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen (cf. RvS 20 oktober 2022, nr. 254 820).

Door uiteen te zetten dat hij beschikt over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of het inkomen van de persoon die verzoeker wenst te vervoegen al dan niet kan volstaan om een bijkomend persoon ten laste te nemen en het de Raad dus niet toekomt deze beoordeling te doen, weerlegt verweerder de vaststelling niet dat hij heeft geweigerd om een deel van de bestaansmiddelen van verzoekers vader in aanmerking te nemen. Het komt de Raad toe om te verifiëren of verweerders standpunt in overeenstemming is met de wet. Mede gelet op de rechtspraak van de Raad van State, kan de Raad – zonder hierbij zelf enige beoordeling omtrent het toereikend karakter van de bestaans-middelen te maken – slechts besluiten dat verweerders visie dat bewijzen inzake bestaansmiddelen die door de referentiepersoon worden verkregen via familieleden in geen geval dienstig kunnen worden aangevoerd geen steun vindt in de Vreemdelingenwet.

Waar verweerder, in zijn nota met opmerkingen, lijkt te willen aangeven dat de geldsommen die verzoekers vader van zijn drie legaal in het Rijk verblijvende kinderen ontvangt niet relevant zijn omdat *“de stortingen slechts in een beperkte periode zijn gebeurd en soms meermaals per maand”* en hij daarnaast meent dat deze stortingen werden verricht *“in het kader van deze procedure”* en dus *“bezwaarlijk kan worden gesproken over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen”*, dient de Raad op te merken dat het een a posteriori motivering betreft. Deze uiteenzetting laat bijgevolg niet toe te besluiten dat de overwegingen in de bestreden beslissing deugdelijk zijn. Bovendien kan, gezien verzoekers vader blijkens de voorgelegde stukken tussen oktober 2022 en augustus 2023 maandelijks verschillende geldstortingen – elk met een waarde tussen de 600 en de 950 euro – ontving van familieleden, niet worden gesteld dat slechts tijdens een korte periode stortingen werden gedaan.

Verweerder poneert dat moet worden aangenomen dat de geldstortingen die verzoekers vader van drie kinderen ontvangt *“geenszins kunnen worden beschouwd als bestaansmiddelen waarover de Belgische referentiepersoon kan beschikken”*, maar brengt geen overtuigende argumentatie aan om dit standpunt te onderbouwen. Uit de voorgelegde rekeninguittreksels blijkt dat geldsommen door de verschillende familieleden op de persoonlijke rekening van de referentiepersoon werden gestort en uit niets kan worden afgeleid dat de referentiepersoon niet over de bedragen die op zijn rekening worden gestort zou kunnen beschikken.

Verweerders bewering dat hij de geldstortingen die werden gedaan aan de door verzoeker te vervoegen persoon niet heeft uitgesloten omdat ze afkomstig zijn van een verwant, maar *“omdat ze niet kunnen worden beschouwd als stabiele en regelmatige bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon”* vindt geen steun in de bewoordingen van de bestreden beslissing. Verweerder heeft in de bestreden beslissing aangegeven dat niet kan worden vastgesteld of verzoekers vader beschikt over *“voldoende bestaansmiddelen”*. Een redengeving, die verenigbaar is met wat is bepaald in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, om de bewijzen inzake de steun die drie kinderen aan de referentiepersoon geven buiten beschouwing te laten ontbreekt.

Aangezien verzoeker wel degelijk aantoonde dat zijn vader bestaansmiddelen heeft en niet blijkt dat de aangetoonde bestaansmiddelen die voortvloeien uit *“familiale steun”* buiten beschouwing konden worden gelaten kan, in voorliggende zaak, ook niet worden geconcludeerd dat op correcte gronden werd besloten dat een eventuele behoefteanalyse *“overbodig”* is.

Verzoeker kan, gelet op het voorgaande, worden gevolgd in zijn standpunt dat verweerder artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen of van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 december 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend vijftientig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK